

Nr 8.

Ankom till Riksdagens kansli den 17 februari 1910, kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till §§ 41 och 44 konkurslagen.

Lagutskottet har till behandling förehaft en inom Andra kammaren af herrar *A. Henrikson, Gust. Månsson, Aug. Ifvarsson, Jöns Pålsson, Nils Larsson, J. Bengtsson, A. C. Gunnarsson, S. J. Larsson, Alfr. Lundgren, Anders Olsson, Fr. Ahlfvengren, Carl L. Olausson* och *Cornelius Olsson* väckt, till utskottet hänvisad motion, nr 99, däruti hemställts om följande tillägg till §§ 41 och 44 i gällande konkurslag:

»§ 41.

— — — — —
att noga öfvervaka, att utredningen i konkursboet sker så hastigt som möjligt och icke fördröjes utom i trängande fall, där större ekonomiska fördelar vinnas genom uppskof: — — — — —
— — — — —

§ 44.

— — — — —
I fall, där konkursboets egendom uppgår till värde af minst 10,000 kronor, skall rätten eller domaren föranstalta om val af revisorer att granska konkursboets förvaltning. Revisorerna utses af borgenärerna. Revisionen skall ske så tidigt, att revisionsberättelsen är inlämnad till

rättens ombudsman, innan konkursen avslutas. Arfvode till revisorerna, där sådant fordras, bestämmes af rätten.»

Till stöd härför hafva motionärerna anfört följande:

»Det är ett känt och erkänt faktum, att, då en person kommer på ekonomiskt obestånd, tryckande bekymmer blifva följden ej allenast för den mötande fattigdomen utan äfven öfver att hafva bringat andra, ja oftast sina bästa vänner i bekymmer och kanske i fattigdom och nöd. För egen del har gäldenären nog haft kännedom om det förestående fallet, men däremot för borgenären torde underrättelsen komma alldeles öfverraskande och oväntad. I nu nämnda fall blir ju oftast följden den, att gäldenären får uppgifva sin stat och gå i konkurs. En rättens ombudsman jämte nödigt antal utredningsmän (godemän eller sysslomän) utses, hvilka hafva att taga boet om hand, och därmed synes ju affären vara i taka händer; dock höres ofta klagomål öfver att konkursutredningen tager alltför lång tid och att omkostnaderna därför mången gång äro oskäligen stora. Detta att bestämma utredningsmännens arfvode tillkommer ju borgenärerna själfva, men i synnerhet vid större konkurser torde det vid ett borgenärsammanträde vara svårt att fullt effektivt granska förvaltningen. Visserligen åligger det rättens ombudsman att öfvervaka borgenärernas rätt, och borgenärerna hafva ju äfven rätt att utse revisorer, men då detta väl mera sällan förekommer, då detta icke är i lag bestämdt, torde just rörande revisorer en ändring i lagstiftningen vara af behovet påkallad.»

*Utskottets
yttrande.*

Sedan Riksdagen i skrifvelse den 8 maj 1906 anhållit, att Kungl. Maj:t måtte taga i öfvervägande, i hvilka afseenden gällande konkurslagstiftning tarfvade en omarbetning, har Kungl. Maj:t den 21 juni 1907 uppdragit åt en kommitté att företaga en revision af sagda lagstiftning.

I nämnda skrifvelse har Riksdagen såsom önskemål bland annat framhållit, att de i gällande konkurslag uppställda tidsbestämningar måtte förkortas. Då det alltså kan antagas, att hvad motionärerna med det påyrkade tillägget till § 41 konkurslagen åsyftat — hvilket torde innefatta uttryck för ett för närvarande allmänt känt behof — kommer att vinna beaktande vid det nämnda lagstiftningsarbetet, synes utskottet anledning icke vara att nu tillmötesgå motionärernas yrkande i denna del. Detta så mycket mindre som ensamt den i sådant afseende nu föreslagna lagändringen helt visst i synnerligen ringa grad skulle afhjälpa ifrågavarande med de omförmälda tidsbestämningarna och konkurslagstiftningen i öfrigt sammanhängande missförhållande.

Hvad angår det påyrkade tillägget till § 44 konkurslagen, står det redan enligt denna paragraf i dess nuvarande lydelse borgenärerna fritt »att bland sig välja en eller flera, för hvilka, i förening med rättens ombudsman, sysslomännen hafva att, när så fordras, visa reda». Det synes utskottet tvifvel underkastadt, huruvida den af motionärerna ifrågasatta utvägen för ernående af en förstärkt revision af konkursbos förvaltning vore den lämpligaste. I hvarje fall lärer jämväl sistnämnda ingalunda betydelselösa fråga, hvilken tydligen äfven bör ses i sammanhang med konkursförvaltningen och konkursförfarandet i öfrigt samt äfven vidrörts i Riksdagens omförmälda skrifvelse, blifva närmare undersökt vid det omförmälda lagstiftningsarbetet.

Utskottet får alltså hemställa,

att ifrågavarande motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 17 februari 1910.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.

Herr *Olsson* i Broberg har begärt få här antecknadt, att han icke deltagit i behandlingen af detta ärende inom utskottet.
